

rendőri erőszakkal, akkor előbb-utóbb a Szovjetunió sorsára jut.

Ha viszont akkor gerjesztenek forradalomszerűséget, minden mozzanatában kezükben tartott, háttérből irányított, sokszor majdnem véres mozgalmakat, és akkor török, pontosabban fűjják le, amikor a megszorító intézkedések még csak kilátásba vannak helyezve, de a közvetlen hatáskorát a nép még nem érzi, mert még a zsebében van a pénz, akkor a megszorítások idején már ki lesz fullasztva. Akkor már nem kezd el semmit, mert már megkapta a leckét, és értésére adták, hogy minden hiábavaló.

Ez a New Yorkban 2001. szeptember 11-én alkalmazott szörny-technika. Hogyan lehet háborúba sodorni egy alapvetően békés természetű társadalmat? Ha megtámadjuk, és megmutatjuk neki a tettest, akire haragudnia kell. Ha megvárjuk, amíg a kiürített zsebű, korgó hasú nép minden szervezés nélkül elkezd ordítani, hogy „mondjon le!”, akkor a delikvensnek valóban le kell mondania, de nagyobb baj lehet, hogy az egész rendszer is bukik vele.

Ezzel csak azt kívánjuk érzékeltetni, hogy nem Gyurcsányért tették, amit tettek.

Eddig a diktatúrák menetelésekben, polgárháborúkban, vérben és vasban szerveződtek, most már manipulációban, tudományos felkészültségű tömegkezelésben és félrevezetésben. Németországban a weimari köztársaság képtelen zűrzavarában az SA menetelni kezdett, magával ragadta az elégedetlen tömeget, és választások útján hatalomra került. Trocki amerikai támogatással, hatalmas polgárháborúval űzte ki a fehér csapatokat Oroszországból, s a proletárdiktatúrát a gulággal együtt Lenin csak ezután vezette be. Mao és hadserege egy hosszú menetelés után űzte ki Csang Kaj-Sekket a szárazföldről Formosa szigetére. Most azonban az a kérdés, hogy hogyan lehet egy demokráciának álcázott rendszert a kizsákmányolás még erősebb fokozatára kapcsolni úgy, hogy a kizsákmányoltak ne legyen ereje tiltakozni, visszaütni, védekezni, fellázadni. Ha a lázadást műlázással előzzük meg, ha magunk szervezzük lázadási cselekményeket, ezeket

elnyújtjuk, a tömeget kifárasztjuk, és a lázadás értelmetlen, hiábavaló voltával töltjük meg a lelkét.

Minden gonosz módon kiszámított és összefüggő volt, a kipattanás alaphangjától a befejezés utolsó decrescendójáig. Pontosabban addig nem, mert még nincs befejezve. A kormánynak és sajtójának most azt a feladatot adták ki, hogy lebegtessék a tavaszi forradalom lehetőségét, vádolják meg ennek szervezésével azt, aki már kétszer lefújta, Orbánt, hogy még véletlenül se lehessen forradalom. A magyarságot az ismét elmaradt forradalomba akarják beleásni. Ezért a felvilágosítás most a nemzet józanul radikális részének, kisebbségének, kemény magjának a feladata. Ha a nép megérti, hogy kik a kizsákmányolói, egyénileg és csoportosan, hogy mekkora félrevezetésben él, akkor hajlandó lesz cselekedni. A tisztán látók kis köreinek most azt kell tudatosítaniuk, hogy mindegy, mit akar Orbán és mit nem akar, megtisztító változásra, azaz magyar megújulásra még nagy áldozatok árán is szükség van, mert különben elveszünk.

Ezzel a népirtó technikával, amellyel az idegenszívú elit el akarja venni tőlünk a hazánkat, csak egészen új, metszően tárgyilagos, de tiszta hitből táplálkozó, hosszú távú küzdelemre képes, ha kell, ravasz, és mindenekelőtt az ellenfél céljait ismerő nemzetmentő csapat képes. Tudnunk kell: nem Gyurcsányért teszik azt, amit tesznek és nem is Orbánért vagy Orbán ellen, hanem a pénzért és a magyar föld teljes megszerzéséért, az uralmukért. Nyíltan meg kell mondanunk, hogy kik ők és mit akarnak. Mindenféle szépelgésnek, bujócskának egyszer s mindenkorra véget kell vetni. Ha megneveztük, kik azok, akik az egzisztenciánkra, végül is az életünkre törnek, már félig megmenekültünk.

A manipuláció Szörnyével csak a teljes nyíltság, önmagunk teljességének vállalása állhat szemben. Csak a bensőleg bizonytalan embert könnyű manipulálni. Az erkölcsében, hitében, magyarságában szilárd Lämpás Emberről leperog a globális sóder. Gyurcsány azt mondta korábban: nem fog fájni. De, fájni fog – neki és bandájának.

Nagy Gáspár (1949–2007)

Ha vannak a tagadásnak magyar szellemei, rakva lehet velük a Parnasszus. Nagy Gáspár közéjük tartozik, immár csak szellemében, írásaiban és nem eleven szóban. A költő azt tagadta, amit a teljes magyar nemzet is tagadott az eltelt ötszáz esztendőben: a rabság viselhetőségét. Tagadta a kommunista jégvermet, amelyben megfagy az igaz szó.

És azok is magukénak tudták és tartják, míg élnek, akiknek igennel kezdődött s kezdődik minden hajnala. Mert igenelni kell fennhangon a szabad élet páratlan, mert egyetlen voltát, akkor is, ha már évtizedek óta egyszerűen nem volt, nincs a megigenelt, a vágyott alany.

Ha nem hitt volna a költészetben, az igazságban, még 57 esztendőt se élt volna. Olyan típus volt, mosolyelágazással és mosolylázással; dedikációban írja 1993-ban: „régiből ajánlom ezt az eléggé mosolytalan »krónikát« – de azért reménykedve is, mert lehetetlen, hogy ne győzzön a jó, az igaz”.

Súlyosabb a megmaradóknak, mert nekik kell vinniük még (már) azt is, amit Nagy Gazsi, a magyar nyelvterület Gazsija már nem cipel.

Bizalom.

„A versben millió wattos gyertya ég.”

Akkor is volt bátorsága megírni a gyilkosok néven nevezését, az ártatlan holtak eltemetését Kreonok ellenére is, akkor követelte az igazságot, amikor a gyilkosok dühükben szerkesztőségeket vertek szét s a költőt büntetni is merték.

„És ismét csak éberek legyetek,
jól forgassátok talentumaitokat,
mert nem tudhatjátok, mikor kéri
a szolgálók Ura tőletek is a tételes elszámolást.”

Tiszta beszéd egy tiszta, feddhetetlen életben, hogy a posztmodern, a szürreál, az introverta is megértse, miről van szó a magyar költészetben, s tán leginkább ott. És talán leginkább akkor, amikor vicsszó hatalmasok követelték és követelik ma is a politikamentes irodalmat, akkor, amikor idegenlelkű bértollnokok kurvazzák le a versben a Szentháromságot.

Korábban is, később is készíti föl önmagát s mindenhol az egyes embert a fogyó jövőre, a vég-re a végtelenségben. Hite volt hozzá, kettős hite is. Azért tudta elviselni a bizonyos vég jelenlétét ágya szélén. Azért, mert hitt a túlnani bizonyosságban, az ottani elszámolásban – és hitt verses-higgadtan a magyar nemzet felszabadulásában még 2006 utolsó napjaiban is.

1989. december 14-én írta:

Eszelős napok, évek jönnek
hallom most már örökre-ébre:
holtak helyett sétálgatok
az ezredvégi fényben.

Helyette is sétálgathatunk immár, s meddig, meddig!

Bizonyítani nincs kedvem, csak állítom, nem ismertem Nála szelídebb költőt meg szerkesztőt. És ezzel a szelídséggel tartotta magasra népe szabadságeszményét, rázta szelíden az alvót, altatta eleven álomra a gyermeket és a szerelmest.

1993-ban írta a kétségek verseit is. Akkor, amikor hatalomra kerülni látszott imádott népe, népünk. Hogyan? Úgy, ahogyan látta már magát és hazáját újból – a vesztesek oldalán! És nem ivott többet szomjánál és nem örjögött és nem akart kiköltözni a Bahamákra, csak ámult a hihetetlen kék szemekkel, szőkén...

Járta a barátságatlan szomszédos országok magyar városait, falvait, hordta-vitte a könyveket s a jó szót a szótlanságból szótlanságba. Nem félt és nem dicsekedett, hogy próbálták megalázni számos alka-

lommal a határokon. De hát megalázni a senki nem bírja azt, akit egy nemzet vajúdott iszonyú időben.

Mert menetrend szerint érkezett, a nyomor gyöngyözte a fiút a nemzet mellkasára, dobogjanak együtt.

Búcsúzom Tőled, Gazsi, s igen e lap minden olvasója.

A liter áfonyát Éva húgom meghozta Székelyudvarhelyről, merthogy az Téged bizonyosan meggyógyít. Most mit tegyek véle? Mit? Mondd meg, valahol vagy Bolton és Backamadaras között, csillag-magányban.

Az Úristen legyen velünk hiányodban és műveid birtokában.

(Bérbaltavár, 1949. máj. 4. Pannonhalmán érettségizett, Szombathelyen szerzett tanítói diplomát 1971-ben. Népművelő, könyvtáros volt. Esti egyetemen szerzett diplomát 1975-ben esztétikából. Volt a Móra Könyvkiadó szerkesztője, 1981 és 85 között a Magyar Írószövetség titkára. 1988-tól a Hítel szerkesztője, majd a Katolikus Rádió szerkesztője.)

NOCTURNE

Nagy Gáspár költőnek

Mikor már odalesz a tagadás is
a legyintés is fönnakad
és csak ő marad az elme –

egy órát meg egy tollat
hagyj a fény alatt

Az éjszaka tárt kapukkal ásít
és te hiszed
ez léssen a lélek győzelme

Budapest, 1999. április

Czegő Zoltán